

ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΑΡΧΕΙΟΜΑΡΞΙΣΜΟΣ

Η ΟΥΣΙΑ ΤΟΥ ΑΡΧΕΙΟΜΑΡΞΙΣΜΟΥ

ΑΡΧΕΙΟΜΑΡΞΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΗ ΑΝΤΙΠΟΛΙΤΕΥΣΗ

του Π. Πουλιόπουλου

[Διαβάστε το κείμενο...](#)

ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΑΡΧΕΙΟΜΑΡΞΙΣΜΟΣ

του Π. Πουλιόπουλου

Ο αρ-χειο-μαρ-ξι-σμός εί-ναι ρεύ-μα που εμ-φα-νί-ζε-ται ει-δι-κά στο ελ-λη-νι-κό ερ-γατι-κό κί-νη-μα. Α-σθε-νέ-στα-τα μό-νο προ-μη-νύ-μα-τά του συ-να-ντού-με στον “Κομ-μου-νι-σμό” και στις αρ-χές

της έκ-δο-σης τους

“Αρ-χεί-ου Μαρ-ξι-σμού”

. Η ο-μά-δα του περιο-δι-κού “Κομ-μου-νι-σμός” συ-γκέ-ντρω-σε στα 1919-1920 - πρώ-τα χρό-νια του ε-πα-να-στα-τικου πρώ-το-γο-νι-σμού μας - έ-να μίγ-μα α-πό σπέρ-μα-τα του αρ-χειο-μαρ-ξι-σμού (Τζουλά-της) και α-πό α-ρι-στε-ρά κομ-μα-τι-κά στοι-χεί-α (Πυ-λιώ-της), που αυ-τά στο τέ-λος επι-κρα-τή-σα-νε και δια-λύ-σα-νε τον “Κομ-μου-νι-σμό” μέ-σα στο Κόμ-μα. Οι πρώ-τες πά-λι εκ-δό-σεις του “Αρ-χεί-ου Μαρ-ξι-σμού” δεν ει-χα-νε τί-πο-τα το τυ-πι-κά αρ-χειο-μαρ-ξιστι-κό. Στα τέ-λη 1922 ή το Γε-νά-ρη 1923 ο κα-τό-πιν αρ-χη-γός των αρ-χειο-μαρ-ξι-στών Γιωτό-που-λος, δε θε-ω-ρού-σε α-νώ-φε-λο να α-γω-νί-ζε-ται μα-ζί μας την α-να-μόρ-φω-ση της Κομ-μου-νι-στι-κής Νε-ο-λαί-ας στην Α-θή-να.

Ο αρχαιομαρξισμός σαν καθορισμένο ρεύμα - κατὰ το βαθμό που μπορούμε να μιλούμε γι'αυτόν σαν για ένα καθορισμένο ρεύμα - γεννήθηκε στις αρχές του 1923. Τότε απότυχε οριστικά η προσπάθεια να γίνει κομματικό όργανο το "Αρχείο Μαρξισμού", τότε αποκρυσταλλώθηκαν οι πρώτες αρχαιομαρξιστικές ομάδες στην Αθήνα και εκδηλώθηκε η πρώτη βίαια σύγκρουση τους με τα μέλη της εκεί κομματικής οργάνωσης.

Ο αρχαιομαρξισμός δημιουργήθηκε ιστορικά μέσα σε μία ανοιχτή σύγκρουση προς το Κομμουνιστικό Κόμμα Ελλάδος. Αυτό ήταν από την πρώτη γέννηση και είναι σταθερά μέχρι σήμερα το ένα από τα χαρακτηρισιστικά-τε-ρα γνωρίσματα στην εκδήλωση του αρχαιομαρξισμού. Ο αρχαιομαρξισμός είναι ένα ρεύμα βαθύτατα και κυριώτατα αντικομματικό: Ζητεί πρώτα από όλα και με κάθε τρόπο να διαλύσει το Κ.Κ.Ε.

Το δεύτερο χαρακτηρισιστικό στην εκδήλωση του αρχαιομαρξισμού, που τότε ξεχωρίζει από τις άλλες τάσεις του εργατικού κινήματος τις εχθρικές προς το Κ.Κ.Ε., είναι ότι: ο αρχαιομαρξισμός πολεμά το Κόμμα εν ονόματι του κομμουνισμού, εν ονόματι των ιδεών του Μάρξ και του Λένιν. Έτσι δικαιολογεί ο ίδιος και την ονομασία του. Αυτά είναι τα γνωρίσματα του ρεύματος τούτου **στην εξωτερική του εκδήλωση**

Μα και στη βαθύτερη του ουσία είναι αδύνατο να εξετάσουμε τον αρχαιομαρξισμό αν δεν τον αντικρίσουμε σαν μία σκιά που παρακολουθεί το Κόμμα σαν παράσιτο μαζί και αντιποδα του Κόμματος, σαν αλλόκοτο - μα που ως τόσο έχει κι αυτό τη διαλεχτική του εξήγηση - ελληνικό Αντικόμμα.

Ο αρχαιομαρξισμός είναι τέτοιος ή αλλοιώτικος ανάλογα με την εκτίμηση που κάνουμε για τον αντιποδα του, που σ' αυτόν οφείλει την ύπαρξή του, αφού χάρη σ' αυτόν υπήρξε και υπάρχει, δηλαδή για το Κομμουνιστικό Κόμμα της Ελλάδας.

-Ότι το Κ.Κ.Ε. είναι ένα πολιτικό κόμμα, 12 χρόνια τώρα ζει και παίρνει ένα οποιοδήποτε μέρος στους πολιτικούς αγώνες της χώρας, είναι κάτι αδιαφιλονίκητο. Φανερό είναι επίσης πως το χαρακτήρα ενός πολιτικού κόμματος δεν τον καθορίζει ούτε η κάθε φορά οργανωτική του κατάσταση (δείτε η οργανωτική του μορφή, γιατί αυτή είναι πραγματικά ένα από τα σημάδια, για το χαρακτήρα του κόμματος), ούτε πάλι αριθμητικές πράξεις πάνω στις νίκες και στις ήττες, στις επιτυχίες και στις αποτυχίες που σημειώσε στη ζωή του το κόμμα αυτό. Τον ιδιαίτερο χαρακτήρα μιας πολιτικής οργάνωσης τον καθορίζει η ιδιαίτερη τοποθέτησή της πάνω στο στίβο του αγώνα των τάξεων γενικά.

Από την άποψη αυτή το Κ.Κ.Ε. ακόμη και από την πρώτη του εμφάνιση ως Σοσιαλιστικό Εργατικό (Κομμουνιστικό) Κόμμα είναι: 1.κόμμα της εργατικής τάξης, 2.το κόμμα των ελλήνων εργατών, 3. ένα κόμμα επαναστατικό (το τελευταίο, μετά την οριστική απομάκρυνση της σοσιαλιστικής δεξιάς του στα 1923).

1. Είναι, πρώτα, κόμμα **προλεταριάκό** Όχι απλώς και μόνο γιατί ιδρύθηκε από ένα τμήμα, το πιο συνειδητοποιημένο ταξικά, του ελληνικού προλεταριάτου και μέχρι και σήμερα παρά όλες τις οργανωτικές του παλινδρομίες, παρά όλη την εισχώρηση σ'αυτό στοιχείων λουμπενπρολεταριακών, λουμπενπροσφυγικών και μικροαστικών που σήμερα μάλιστα παίζουν τόσο σημαντικό ρόλο στην ηγεσία του, ως τόσο διατήρησε δίχως αμφιβολία μία σύνθεση μελών προλεταριακή. Μα

και - κυ-ρί-ως - ε-πει-δή η προ-σπά-θειά του α-φιε-ρώ-θη-κε α-πο-κλει-στι-κά στη συν-δι-κα-λι-στι-κή και πο-λι-τι-κή ορ-γά-νω-ση των ελ-λή-νων ερ-γα-τών, στην α-πο-σπασή τους α-πό τις α-στι-κές ε-πιρ-ρο-ές και τα-ξι-κή του συ-νει-δη-το-ποι-η-ση, στην κιν-η-το-ποι-η-ση τους σε πά-λη ε-νά-ντια στην ελ-λη-νι-κή μπουρ-ζουα-ζί-α. Δεν υ-πάρ-χει πα-νελ-λή-νια, το-πι-κή ή κατ' ε-πάγ-γελ-μα συν-δι-κα-λι-στι-κή ορ-γά-νω-ση με κά-ποιους α-γώ-νες τε-λε-σφό-ρους ή α-νε-πι-τυ-χείς για τα ζω-τι-κά συμ-φέ-ρο-ντα των ελ-λή-νων ερ-γα-τών που στην ί-δρυ-ση της και στην κα-το-πι-νή της δρ-ά-ση να μην πρω-το-στά-τησε το Κ.Κ.Ε. με τους α-γω-νι-στές του. Κί'αυ-τή η α-νέ-κα-θεν ρε-φορ-μι-στι-κή στην ε-πίση-μή της κα-τεύ-θυν-ση Π.Ο.Σ. στά-θη-κε δη-μιούρ-γη-μα α-πο-κλει-στι-κά της γε-νι-κής ορ-γα-νω-τι-κής πνο-ής που εμ-φύ-ση-σε το Κ.Κ.Ε. α-νά-με-σα στο προ-λε-τα-ριά-το στα 1918-1921, και η εν-δο-ξό-τε-ρή της δρ-ά-ση για τα συμ-φέ-ρο-ντα των σι-δη-ρο-δρο-μι-κών συ-μπί-πτει με την πε-ρί-ο-δο ό-που η ι-σχυ-ρό-τα-τη μέ-σα σ'αυ-τή α-ρι-στε-ρή α-ντι-πο-λι-τευ-ση των ο-πα-δών του Κ.Κ.Ε. εν-σάρ-κω-σε και κα-τη-ύ-θυ-νε γε-ρά την πί-ε-ση της μά-ζας των σι-δη-ρο-δρο-μι-κών πά-νω στον με-γά-λο αυ-τόν μα δυ-σκι-νη-το συν-δι-κα-λι-στι-κό ορ-γα-νι-σμό. Το ί-διο α-λη-θεύ-ει και για τη Ναυ-τερ-γα-τι-κή Ο-μο-σπον-δί-α. Το μο-να-δικό τμή-μα της ερ-γα-τι-κής τά-ξης που βρέ-θη-κε έ-ξω α-πό την α-κτί-να της ορ-γα-νω-τικής προ-σπά-θειας του Κ.Κ.Ε., οι φορ-το-εκ-φορ-τω-τές, έ-μει-ναν έρ-μαιο των ερ-γα-το-καπή-λων και σο-σια-λερ-γο-λά-βων (τύ-που Κα-λο-μοί-ρη), α-πο-τέ-λε-σαν το κέ-ντρο της κακο-η-θέ-στε-ρης μορ-φής α-στι-κής ε-πιρ-ρο-ής πά-νω στους ερ-γά-τες και χτες δώ-σα-νε το μο-να-δικό μα-ζι-κό στή-ριγ-μα στο έρ-γο του εκ-φυ-λι-σμού του α-νώ-τα-του ε-παγ-γελ-μα-τι-κού ορ-γα-νι-σμού των ερ-γα-τών (με-τα-τρο-πή της Γ.Σ.Ε. σε πα-ράρ-τη-μα του κρατι-κού μη-χα-νι-σμού). Κα-τά δια-στή-μα-τα ό-που κά-τω α-πό τα χτυ-πή-μα-τα της α-στι-κής κα-τα-πί-ε-σης και κά-τω α-πό την ε-ντύ-πω-ση νω-πών ητ-τών ο α-γώ-νας της ερ-γα-τι-κής τά-ξης ε-κό-πα-ζε προ-σω-ρι-νά, έ-να πά-ντα τμή-μα του ελ-λη-νι-κού προ-λε-τα-ριά-του ύ-ψω-νε η-ρω-ϊ-κά τη ση-μαί-α της α-διάλ-λα-κτης πά-λης των τά-ξε-ων, το πιο βα-θιά α-φο-σιω-μέ-νο στο Κ.Κ.Ε., οι 50.000 κα-πνερ-γά-τες. Και, ε-πι-τέ-λους, αν τα δι-κα-στή-ρια και φυ-λα-κές και τα ξε-ρο-νή-σια της ελ-λη-νι-κής μπουρ-ζουα-ζί-ας γνω-ρί-σα-νε μέ-χρι σή-με-ρα ερ-γά-τες και δια-νο-ού-με-νους που με αυ-τα-πάρ-νη-ση δέ-χτη-καν να θυ-σια-στούν για τα ι-στο-ρι-κά συμ-φέ-ρο-ντα του προ-λε-τα-ριά-του - και γνω-ρί-σα-νε χι-λιά-δες τέ-τοιους μέ-σα στην τε-λευ-ταί-α 12ε-τί-α - ό-λοι αυ-τοί, α-νε-ξαι-ρε-τα ό-λοι, με τη ση-μαί-α του Κ.Κ.Ε. πο-λέ-μη-σαν και αυ-τό τους ε-νέ-πνευ-σε τον α-νώ-τε-ρο εν-θου-σια-σμό της αυ-το-θυ-σί-ας.

Τα γε-γο-νό-τα αυ-τά τα α-γνο-ού-νε μό-νον οι φα-να-τι-κοί ε-χθροί του προ-λε-τα-ριά-του, οι πο-λι-τι-κοί συ-κο-φά-ντες και οι α-νό-η-τοι. Α-κό-μη μπο-ρούν να τα πα-ρα-γνω-ρίζουν και ε-ρα-σι-τέ-χνες της ε-πα-να-στα-τι-κής πο-λι-τι-κής α-πό το ε-ξω-τε-ρι-κό, που περνώ-ντας για λί-γες μέ-ρες α-πό την Ελ-λά-δα θα ε-πι-θυ-μού-σα-νε τυ-χόν για συ-μπλήρ-ω-ση των πε-ρι-η-γη-τι-κών τους ε-ντυ-πώ-σε-ων να ρί-ξου-νε και μί-α α-πό τις συ-νη-θι-σμέ-νες τους α-νεύ-θυ-νες μα-τιές στο ελ-λη-νι-κό προ-λε-τα-ρια-κό κί-νη-μα. Στην τε-λευ-ταί-α κα-τη-γο-ρί-α μου φαί-νε-ται πως α-νή-κει και ο ψευ-δών-υ-μος Ray που τις πε-ρι-η-γη-τι-κές ε-ντυ-πώ-σεις του α-πό την Ελ-λά-δα τις δη-μο-σί-ευ-σε σε πρό-σφα-το φύλ-λο του το όρ-γα-νο της Γαλ-λι-κής Κομ-μου-νι-στι-κής Λί-γκας (Α-ντι-πο-λι-τευ-ση). Οι εν-δια-φέ-ρου-σες αυ-τές ε-ντυ-πώ-σεις, κα-θώς εί-ναι γνω-στό, συ-νο-ψί-ζο-νται στο ό-τι το πα-ρελ-θόν του Κομ-μου-νι-στι-κού Κόμ-μα-τος Ελ-λά-δος εί-ναι πε-ρί-που μί-α προ-δοσί-α

και το πα-ρόν του σχε-δόν μη-δέν. Ε-κεί-νο που κα-τα-πλήσ-σει δεν εί-ναι βέ-βαια τό-σο η κα-τά-φω-ρη α-ντί-φα-ση των ε-ρα-σι-τε-χνι-κών αυ-τών ε-ντυ-πώ-σε-ων προς τον τίτλο της ε-φη-με-ρί-δας που τις δη-μο-σί-ε-ψε (“Verite”-”Α-λή-θεια”), ό-σο η δια-πί-στω-ση ό-τι το Προ-σω-ρι-νό Διε-θνές Γρα-φεί-ο της Κομ-μου-νι-στι-κής Α-ντι-πο-λι-τευ-σης βα-σί-στηκε πά-νω σ’ αυ-τές για να πά-ρει μι-α θέ-ση α-πέ-να-ντι στο ελ-λη-νι-κό ζή-τη-μα και να χρη-σι-μο-ποι-ή-σει με-θό-δους που δη-μιουρ-γού-νε μι-α **πρω-το-φα-νή πο-λι-τι-κή σύγ-χυ-ση** και που κά-θε ο-πα-δός του “Σπάρ-τα-κου” ο-φεί-λει να τις απορρίψει ως α-πό-λυ-τα απα-ρά-δε-κτες.

2. Το Κ.Κ.Ε. εί-ναι το **μο-να-δι-κό ερ-γα-τι-κό κόμ-μα** στην Ελ-λά-δα. Αν μπό-ρε-σε να δια-τη-ρή-σει το πο-λι-τι-κό μο-νο-πώ-λιο και να μα-ταιώ-σει αλ-λε-πάλ-λη-λες από-πει-ρες για δη-μιουρ-γί-α άλ-λων ερ-γα-τι-κών κομ-μά-των στη χώ-ρα, τού-το τε-λι-κά δε μπο-ρεί να ο-φεί-λε-ται πα-ρά στον α-διάρ-ρη-κτό του δε-σμό με την ερ-γα-τι-κή τάξη και τις ι-στο-ρι-κές της τύ-χες. Ό-ποιος μη-χα-νι-κά θα ζη-τού-σε να ε-ξη-γή-σει το φαι-νό-με-νο με τη Ρω-σι-κή Ε-πα-νά-στα-ση και με την “ε-νί-σχυ-ση της Μό-σχας”

1

[1]

δε θα έ-χει κα-τα-νο-ή-σει ό-τι κα-τά τί-πο-τε α-πο-λύ-τως δε μειώ-νε-ται η α-ξι-α του Κ.Κ.Ε. σαν κόμ-μα-τος με δι-κές του, αυ-θύ-παρ-κτες ελ-λη-νι-κές ρί-ζες και πο-λι-τι-κές βά-σεις από το γε-γο-νός ό-τι ο ο-ρι-στι-κός σχη-μα-τι-σμός του ελ-λη-νι-κού προ-λε-τα-ριά-του εί-ναι με-τα-πο-λε-μι-κός και ό-τι, στη χώ-ρα μας, με τις αλ-λη-λο-διά-δο-χες πο-λε-μι-κές της πε-ρι-πέ-τειες και το προ-σφυ-γι-κό ζή-τη-μα, η με-τα-πο-λε-μι-κή κρί-ση και η απα-θλι-ω-ση των ερ-γα-ζο-μέ-νων μα-ζών στά-θη-καν διαρ-κέ-στε-ρες, ο-ξύ-τε-ρες και πιο δυ-σα-νά-λο-γες προς την α-ντο-χή του α-στι-κού οι-κο-νο-μι-κού μη-χα-νι-σμού της. Αυ-τά εί-ναι τα α-ντι-κει-με-νι-κά δε-δο-μέ-να που έ-κα-μαν ώ-στε το ελ-λη-νι-κό ερ-γα-τι-κό κί-νη-μα να βρί-σκε-ται εξαρ-χής του βα-θύ-τα-τα ε-πη-ρε-α-σμέ-νο α-πό την ψυ-χο-λο-γι-κή και ι-δε-ο-λο-γι-κή τά-ση προς την Ε-πα-να-στα-τι-κή Διε-θνή. Αυ-τός εί-ναι κι ο βα-σι-κός λό-γος που α-πο-τύ-χα-νε ό-σοι διεκ-δι-κή-σα-νε το πο-λι-τι-κό μο-νο-πώ-λιο α-πό το Κ.Κ.Ε. μέ-σα στους ερ-γά-τες. Δεν πρό-σε-ξαν πως ό-λο το τα-ξι-κό συ-νει-δη-τό και πο-λι-τι-κά μά-χι-μο τμή-μα του ελ-λη-νι-κού προ-λε-τα-ριά-του εί-ναι α-πό α-να-γκαιό-τη-τα ι-στο-ρι-κή και α-ντι-κει-με-νι-κή κά-τω α-πό την α-κτι-νο-βο-λί-α της Ο-χτω-βρια-νής Ε-πανά-στα-σης, της Γ’ Διε-θνούς και του ε-θνι-κού της τμή-μα-τος στην Ελ-λά-δα. Έ-ξω α-πό τον κύ-κλο της

α-κτι-νο-βο-λί-ας αυ-τής δεν υ-πάρ-χουν έλ-λη-νες προ-λε-τά-ριοι με συνεί-δη-ση τά-ξης.

2

[\[2\]](#)

3. Τέ-λος, το Κ.Κ.Ε. εί-ναι **έ-να ε-πα-να-στα-τι-κό κόμ-μα** Ό-χι μό-νο η κα-θαρά προ-πα-γαν-δι-στι-κή του ερ-γα-σί-α και η πο-λι-τι-κή ζύ-μω-ση που διε-ξά-γει, μα και η πο-λι-τι-κή του δρά-ση γε-νι-κά και οι μέ-θο-δες - σω-στές ή σφα-λε-ρές κά-θε φο-ρά - που χρη-σι-μο-ποιού-σε πά-νω στη δρά-ση αυ-τή, α-πο-τε-λούν μέ-χρι σή-με-ρα μια κα-θαρή άρ-νη-ση αυ-τών των βά-σε-ων του κα-πι-τα-λι-στι-κού κα-θε-στώ-τος, του ρε-φορ-μι-σμού και της συ-νερ-γα-σί-ας των τά-ξε-ων. Ό-ταν ο “φι-λε-λεύ-θε-ρος” κοι-νο-βου-λευ-τι-κός δι-κτά-το-ρας (Βενιζέλος) μα-ζί με τον κ. Ζα-βι-τσιά-νο, ει-ση-γού-με-νοι τον πε-ρι-βό-η-το νό-μο για το “ι-διώ-νυ-μο”, εδήλω-ναν στη βου-λή ό-τι μ’αυ-τόν ο-πλί-ζουν το α-στι-κό κρά-τος ε-νάντια στο Κ.Κ.Ε. ορ-θά διέ-βλε-παν το μο-να-δι-κό μέ-σα στη χώ-ρα ε-πι-κιν-δυ-νο ε-χθρό του α-στι-κού κα-θε-στώ-τος.

Υ-πήρ-ξαν μέ-σα στο 12χρο-νο αυ-τό διά-στη-μα της ύ-παρ-ξης του Κόμ-μα-τος α-περ-γιακές συ-γκρού-σεις και ερ-γα-τι-κές ε-ξε-γέρ-σεις σε πα-νελ-λή-νια κλι-μα-κα που εν-σαρκώ-σα-νε τον τα-ξι-κό α-ντα-γω-νι-σμό προ-λε-τα-ριά-του και μπουρ-ζουα-ζί-ας με πρωτο-φα-νή για τα Βαλ-κά-νια ε-πα-να-στα-τι-κή ο-ξύ-τη-τα (πά-νω α-πό 5 με-γά-λες παν-κα-πνεργα-τι-κές α-περ-γί-ες, τρεις παν-σι-δη-ρο-δρο-μι-κές, η αι-μα-τη-ρή πα-νελ-λα-δι-κή α-περγί-α του 1923): Πρω-τα-γω-νι-στής τους το Κ.Κ.Ε. Εί-ναι χα-ρα-κτη-ρι-στι-κό ό-τι, α-ντί-θε-τα με την ι-στο-ρι-κή προ-δο-σί-α των ευ-ρω-πα-ϊ-κών σο-σιαλ-πα-τριω-τι-κών κομ-μά-των στο με-γά-λο πό-λε-μο, το Κ.Κ.Ε. α-κό-μη και στην πρώ-τη του φά-ση, ως Σο-σια-λερ-γα-τι-κό, κρά-τη-σε τη σω-στή α-ντι-πο-λε-μι-κή στά-ση και κα-τα-δι-κα-σε τη μι-κρο-σια-τι-κή εκ-στρα-τεί-α ως α-ποι-κια-κή λη-στρι-κή, παρ’ ό-λη του την ε-πα-να-στα-τι-κή νη-πιό-τη-τα. Και τη σπο-ρα-δι-κή και α-νορ-γά-νω-τη γε-νι-κά α-ντι-μι-λι-τα-ρι-στι-κή ερ-γα-σί-α των ε-πανα-στα-τών πο-λε-μι-στών στο μέ-τω-πο, πά-λι το Κόμ-μα αυ-τό με τα μέ-λη του και τους ο-πα-δούς του, αν ό-χι με τη διοί-κη-σή του, την έ-κα-με. Η θε-ω-ρί-α του “α-μυ-ντι-κού πολέ-μου” στη Θρά-κη (1922) δεν ή-τα-νε του Κόμ-μα-τος ού-τε για μί-α στιγ-μή. Έ-μει-νε α-τομι-κή γνώ-μη των κ.κ. Γ. Γε-ωρ-γιά-δη και Άρ. Σί-δε-ρη που βρέ-θη-καν α-μέ-σως τό-τε

έ-ξω από τις γραμ-μές του Κόμ-μα-τος. Εί-ναι α-κό-μη χα-ρα-κτη-ρι-στι-κό-τερο ό-τι το Κόμ-μα α-ναπτύ-χθη-κε μέ-σα σε μί-α διαρ-κή πά-λη ε-νά-ντια στις δε-ξιές τά-σεις που πά-ντο-τε εν-στι-κτω-δώς το Κόμ-μα διαί-σθάν-θη-κε κι' α-πό-κρου-σε τον κίν-δυ-νο τους. Ύ-στε-ρα τα πε-ρισ-σό-τε-ρα πο-λι-τι-κά σφάλ-μα-τα του Κόμ-μα-τος βρί-σκο-νται πά-νω στην γραμμή του υ-πε-ρα-ρι-στε-ρού και ό-χι του δε-ξιού ο-πορ-του-νι-σμού. Ε-πή-γα-σαν ό-χι από α-πα-ρά-δε-κτες υ-πο-χω-ρή-σεις μπρος στη μπουρ-ζουα-ζί-α και λη-σμό-νη-μα του τε-λικού σκο-πού, αλ-λά α-πό α-πο-λί-τι-κο ε-πα-να-στα-τι-κό δογ-μα-τι-σμό που στέ-νευε τη μαζι-κή βά-ση του Κόμ-μα-τος. Κί'αυ-τό α-κό-μη το σύν-θη-μα "Α-ρι-στε-ρή Δη-μο-κρα-τί-α" που οι ση-με-ρι-νοί στα-λι-νι-κοί ρί-ξα-νε στα 1926 και που με την ι-δια διαί-σθη-ση το Κόμμα σύ-σ-σω-μα το α-πό-κρου-σε ως ο-πορ-του-νι-στι-κό, την αρ-χι-κή πη-γή του την εί-χε σε μί-α α-νό-η-τα υ-πε-ρε-πα-να-στα-τι-κή ε-κτί-μη-ση της με-τα-πα-γκα-λι-κής κρί-σης: γί'αυ-τούς η πτώ-ση του Πά-γκα-λου ά-νοι-γε την πε-ρί-ο-δο της τε-λειω-τι-κής ε-πα-να-στα-τι-κής ε-φό-δου για την ε-ξου-σί-α με προ-σω-ρι-νή με-τα-βα-τι-κή φά-ση σαν ε-κεί-νη της "ε-πα-να-στα-τι-κής δη-μο-κρα-τι-κής δι-κτα-το-ρί-ας ερ-γα-τών και χω-ρι-κών" που υ-ιο-θέτη-σαν οι μπολ-σε-βί-κοι στα 1905!

Εξ' άλ-λου, αν η κα-θα-ρά ο-πορ-του-νι-στι-κή γραμ-μή του μπλόκ Στά-λιν -Μπου-χά-ριν στο ζή-τη-μα της αγ-γλο-ρωσ-σι-κής ε-πι-τρο-πής, της κι-νέ-ζι-κης ε-πα-νά-στα-σης, των αποικια-κών χω-ρών, της σο-σια-λι-στι-κής α-νοι-κο-δό-μη-σης γε-νι-κά, και η ε-θνι-κο-ρεφορ-μι-στι-κή θε-ω-ρί-α του "σο-σια-λι-σμού σε μια μό-νη χώ-ρα" έ-γι-ναν υ-παλ-λη-λι-κά και χω-ρίς συ-ζή-τη-ση δε-χτές α-πό τη στα-λι-νι-κή γρα-φειο-κρα-τί-α του Κ.Κ.Ε., ό-μως, ως τό-σο εί-ναι γε-γο-νός ό-τι α-πό το 1927 κι ε-δώ-θε ό-λες σχε-δόν οι πο-λι-τι-κές α-ντι-δρά-σεις του Κόμ-μα-τος στα ελ-λη-νι-κά ζη-τή-μα-τα στά-θη-καν κα-τά βά-θος, συ-νει-δη-τά ή α-συ-νει-δη-τα, πά-νω στη γραμ-μή ε-κεί-νου που στο λε-ξι-λό-γιο της Διε-θνούς Α-ντιπο-λί-τευ-σης λέ-γε-ται υ-πε-ρα-ρι-στε-ρός τυ-χο-διω-κτι-σμός (Aventur-ismus)^[3]

Τέ-λος η α-δυ-να-μί-α του Κ.Κ.Ε να δώ-σει μια προ-λε-τα-ρια-κή λύ-ση στη μι-κρα-σια-τι-κή κα-τα-στρο-φή, κα-θό-λου δε θα μπο-ρού-σε ν' α-φαι-ρέ-σει τον ε-πα-να-στα-τι-κό χα-ρα-κτή-ρα α-πό το Κόμ-μα. Ο-φεί-λε-ται κυ-ρί-ως στη νε-α-ρό-τη-τά του, στην α-σή-μα-ντή του ε-πανα-στα-τι-κή χα-λύ-βδω-ση και στην έλ-λει-ψη ι-σχυ-ρού ε-πι-τε-λεί-ου ε-πα-να-στα-τών ηγε-τών. Πο-λύ με-γα-λύ-τε-ρα κόμ-μα-τα δε χά-σα-νε σε α-ντί-στοι-χες στιγ-μές τον ε-πανα-στα-τι-κό τους χα-ρα-κτή-ρα ε-πει-δή δε στά-θη-καν στο ύ-ψος των ε-πα-να-στα-τι-κών κα-θη-κό-ντων που έ-βα-ζαν μπρο-στά τους α-πό-το-μες ε-πα-να-στα-τι-κές κα-μπές της καπι-τα-λι-στι-κής κρί-σης στη χώ-ρα τους (Κ.Κ. της Γερ-μα-νί-ας στο φθι-νό-πω-ρο 1923, Κ.Κ. της Βουλ-γα-ρί-ας στα 1923-1924). Δεν εί-ναι μο-να-δι-κά στην ι-στο-ρί-α των κοι-νω-νι-κών ε-πα-να-στά-σε-ων τέ-τοια φαι-νό-με-να προ-σω-ρι-νής δυ-σα-να-λο-γί-ας των α-ντι-κει-με-νι-κών συν-θη-κών, που έ-βα-λαν πολ-λές φο-ρές με ο-ξεί-α μορ-φή το πρό-βλη-μα της ά-με-σης ε-πα-να-στα-τι-κής α-να-τρο-πής, προς τους συ-νει-δη-τούς συ-ντε-λε-στές της που δεν εί-χαν α-κό-μη ω-ρι-μά-σει.

Αν όμως το Κ.Κ.Ε., είναι κόμμα της κοι-νω-νι-κής ε-πα-νά-στα-σης κι' όχι της κοι-νω-νι-κής με-ταρ-ρύθ-μι-σης, όμως δε μπο-ρού-με α-κό-μη να το ο-νο-μά-σου-με κόμμα μαρ-ξιστι-κό με ό-λη τη ση-μα-σί-α που έ-χει ο ό-ρος, δη-λα-δή κόμμα που έ-χει α-φο-μοιώ-σει στην ι-δε-ο-λο-γί-α και στην πρα-χτι-κή του την ε-πα-να-στα-τι-κή θε-ω-ρί-α του Μαρ-ξ και την ε-πα-να-στα-τι-κή μέ-θο-δο του Λέ-νιν. Δεν εί-χε ά-δι-κο ο α-ντι-πρό-σω-πος της Κ. Διε-θνούς στο Έκτακτο Συ-νέ-δριο του Νο-εμ-βρί-ου 1924 σαν έ-λε-γε ό-τι το Κόμ-μα κά-θε φορά εί-ναι α-ντά-ξιο της διοί-κη-σης που 'χει. Και το Κ.Κ.Ε. α-πό το 1927 που ε-πε-κρά-τη-σε ο-ρι-στι-κά η ο-μά-δα της στα-λι-νι-κής γρα-φειο-κρα-τί-ας, α-πό-δει-ξε πως η δια-μόρ-φωσή του σε έ-να α-λη-θι-νό μαρ-ξιστι-κό κόμ-μα βρί-σκε-ται α-κό-μη μπρο-στά μας. Ο ι-στο-ρι-κός ρό-λος μιας πραγ-μα-τι-κά μαρ-ξιστι-κής α-ντι-πο-λί-τευ-σης σε τε-λευ-ταί-α α-νά-λυ-ση εί-ναι να υ-πο-βο-η-θή-σει και να ε-πι-τα-χύ-νει την πο-ρεί-α της τέ-τοιας διαμόρ-φω-σης του Κόμ-μα-τος, για την ο-ποί-α το Κ.Κ.Ε., και μό-νον αυ-τό στη χώ-ρα μας, ό-πως ε-ξη-γή-θη-κε πιο πά-νω, έ-χει ό-λες τις υ-πο-κει-με-νι-κές και α-ντι-κει-με-νι-κές δυνα-τό-τη-τες.

Θεσσαλονίκη 10-12-1930

«Σπάρτακος» φύλ. 6

[1] Το ε-πι-χεί-ρη-μα εί-ναι α-πό τα δυ-να-τό-τε-ρα του α-στι-κού τύ-που και α-ντι-τάσσε-ται σε ό-λα τα κομ-μου-νι-στι-κά κόμ-μα-τα. Μα ποιος ό-μως α-ντι-πο-λι-τευό-με-νος θα πε-ρί-με-νε να το δει στη "Verite" φι-λο-τε-χνη-μέ-νο α-πό τον ψευ-δώ-νυ-μο Ρay έ-τσι; "Le PCG, ne vit que l'appui de l'I.C" (Το Κ.Κ.Ε. αν ζεί, ζεί μό-νο με τη υ-πο-στή-ρι-ξη - εν-νο-εί τε-χνι-κή, Π.Π.- της Κομ-μου-νι-στι-κής Διε-θνούς);

[2] Εί-ναι α-ξιο-πρό-σε-χτο ό-τι στη "Σο-σια-λι-στι-κή Διά-σκε-ψη" της Θεσ-σα-λο-νί-κης που συ-κλή-θη-κε στις αρ-χές τού-του του μη-νός ο Στρα-τής α-να-γκά-στη-κε μπρο-στά στην ε-πι-μο-νή του Ν. Δη-μη-τρά-του, ε-νός α-πό τους πρώ-τους γε-νι-κούς γραμ-μα-τείς του Κόμ-μα-τος, να ο-μο-λο-γή-σει ό-τι πραγ-μα-τι-κά η πα-ρά-τα-ξη του στην Π.Ο.Σ. και Γ.Σ.Ε. πο-λε-μών-τας το Κ.Κ.Ε. α-πέ-δει-ξε πως δεν έ-χει συ-νεί-δη-ση τα-ξι-κή. Και ό-μως η πα-ρά-τα-ξη αυ-τή α-πο-φα-σί-στη-κε κα-τά πρό-τα-ση του Πα-σα-λί-δη να-πο-τε-λέ-σει τη

βάση της ε-κα-τοστής αυ-τής α-πό-πει-ρας για δη-μιουρ-γί-α Σο-σια-λι-στι-κού Κόμ-μα-τος στην Ελ-λάδα.

[3] Τον ό-ρο “τυ-χο-διώ-κτες” “τυ-χο-διω-κτι-σμός” χρη-σι-μο-ποιεί-σαι και η σο-σιαλι-στι-κή δε-ξιά μέ-χρι το 1923 αλ-λά με έν-νοια πε-ρισ-σό-τε-ρο η-θι-κο-λο-γι-κή - μι-κρο-αστι-κή και με σκο-πό να δυ-σφη-μή-σει γε-νι-κά κά-θε α-ρι-στε-ρή τά-ση και την ε-πα-ναστα-τι-κά προ-σα-να-το-λι-σμέ-νη βάση του Κόμ-μα-τος που δεν α-νε-χό-τα-νε την α-πο-μάκρυν-ση α-πό την πο-λι-τι-κή γραμ-μή της Κ.Δ. Έ-ξω α-πό κά-θε ι-ντι-βι-ντουα-λι-στι-κή η-θι-κο-λο-γι-α ο πο-λι-τι-κός τυ-χο-διω-κτι-σμός στο ε-πα-να-στα-τι-κό κί-νη-μα εί-ναι η πιο παι-δα-ριώ-δης και πιο α-νεύ-θυ-νη μορ-φή του υ-πε-ρα-ρι-στε-ρι-σμού για τον ο-ποί-ο σω-στά ο Λέ-νιν εί-πε ό-τι και α-ντι-κει-με-νι-κά ο-δη-γεί σε ο-πορ-του-νι-στι-κή πα-θητι-κό-τη-τα μα και υ-πο-κει-με-νι-κά ξε-κι-νά, ό-πως και ο δε-ξιός ο-πορ-του-νι-σμός, από μί-α βα-θύ-τα-τη δυ-σπι-στί-α στις δυ-νά-μεις των μα-ζών και του ε-πα-να-στα-τι-κού κόμ-μα-τος (Infantili-smus - Παι-δι-κή α-σθέ-νεια).

Η ΟΥΣΙΑ ΤΟΥ ΑΡΧΕΙΟΜΑΡΞΙΣΜΟΥ

Στο προηγούμενο φύλλο του «Σπάρτακου» εξηγήθηκε για ποιους αντικειμενικούς και υποκειμενικούς λόγους αποτύχανε μέχρι τώρα στην Ελλάδα οι απόπειρες να δημιουργηθεί άλλο κόμμα της εργατικής τάξης που να χτυπήσει το πολιτικό «μονοπώλιο» του Κ.Κ.Ε.

Κάποτε ένας από τους σταλινικούς που διοικούνε το Κόμμα διατύπωσε τη θεωρία ότι μια ελληνική Σοσιαλδημοκρατία θάβγαινε μέσα απ’ το Κομμουνιστικό Κόμμα, ενώ στις προοδευμένες καπιταλιστικές χώρες της Ευρώπης, αντίστροφα, ο Κομμουνισμός εβγήκε μεσ’ από τη Σοσιαλδημοκρατία. Η θεωρία αυτή έχει, πραγματικά, ένα κόκκο αλήθειας.

Βέβαια, προβληματική αποδείχτηκε η βιωσιμότητα του «Σοσιαλιστικού» ή «Εργατικού» Κόμματος, τα οποία κατασκευάσανε οι κ.κ. Γιαννιός, Γεωργιάδης κ.λπ. και οι απόπειρες των πρώτων ηγετών του Κ.Κ.Ε. να ξαναϊδρύνουν το παλιό Σοσιαλεργατικό Κόμμα ναυαγήσανε

οικτρά. Και όμως, μεταβολές στην οικονομική και πολιτική κατάσταση και μεταπτώσεις μέσα στην εργατική τάξη παρόμοιες με εκείνες που στις ευρωπαϊκές χώρες αναζωογονήσανε και ενισχύσανε σημαντικά τη Σοσιαλδημοκρατία μετά το 1923, δεν έλειψαν ούτε από τη χώρα μας: Αμπωτη του επαναστατικού κύματος και της επαναστατικής ψυχολογίας γενικότερα, αλληπάλληλες ήττες της επαναστατικής πρωτοπορίας, φαινόμενα σταθεροποίησης του καπιταλισμού.

Είναι γνωστό ότι η περίοδος αυτή στη Γαλλία ξαναζωντάνεψε τον χτυπημένο γερά στο Τουρ γαλλικό Σοσια-λισμό, ενώ στη Γερμανία την αναλογία 2:3 κομμουνιστών και Σοσιαλδημοκρατικών ψήφων την κατέβασε μετά το 1924 σε 1:3 (εκλογές 1928), και σε όλες τις χώρες η μεγάλη ήττα – συνθηκολόγηση της γερμανικής επανάστασης το φθινόπωρο του 1923 – που απετέλεσε και την προϋπόθεση της καπιταλιστικής σταθεροποίησης, συνοδεύτηκε από μια depression του εργατικού κινήματος και μια ενίσχυση της Σοσιαλδημοκρατίας. Την ευνοϊκή αυτή για μια Σοσιαλδημοκρατία κατάσταση στην Ελλάδα την ενισχύσανε σημαντικά και τα σφάλματα του Κόμματος, ο πολιτι-κός τυχοδιωκτισμός των σταλινικών που οδήγησε σε ήττες και η βαθιά εσωτερική κρίση του Κ.Κ.Ε. Ένα τμήμα των εργατών που ήταν μέσα στο Κόμμα ή το ακολουθούσε ή από τις συνθήκες της εξαθλίωσης άρχιζε με τη βοή-θεια της γενικής ζύμωσης του Κόμματος να συνειδητοποιείται ταξικά, σπρωχνότανε τότε από τις νέες αυτές συν-θήκες και από την εντεινόμενη πίεση της αστικής αντίδρασης με τα δικτατορικά καθεστώτα προς μια κατεύθυνση του μικρότερου κόπου και της ανωδυνότερης πάλης. Τις τάσεις αυτές στάθηκαν ανίκανες να τις επωφεληθούνε πολιτικά οι ανοιχτές σοσιαλδημοκρατικές απόπειρες. Αυτές αγνοήσανε ολότελα – και μάλιστα ήρθαν σε άμεση σύγκρουση προς την επαναστατική παράδοση του Κ.Κ.Ε. που αυτή εγαλούχησε το εργατικό μας κίνημα από το λίκνο του, και εστηρίχτηκαν σε χρεοκοπημένους προδοτικούς παράγοντες, περισσότερο ή λιγότερο γνωστά στους εργάτες όργανα των εργοδοτών και του κράτους. Ωστόσο όμως οι υποχωρητικές αυτές τάσεις βρήκανε τη διέξοδό τους και πήρανε μια οργανωμένη έκφραση: τον Αρχαιομαρξισμό. Σε μερικές χώρες της Ευρώπης όπου παρουσιά-στηκε με κάπως εντονότερη μορφή το φαινόμενο μιας μερικής αναστροφής του επαναστατικού ρεύματος προς τα πίσω, οι τάσεις αυτές αποκρυσταλλώθηκαν σε αρκετά ισχυρά κόμματα που βγήκαν από το Κ.Κ., συνέχισαν την «επαναστατική» εχθρότητα προς την προδοτική παράδοση της Β' Διεθνούς μα έμειναν κι έξω από την 3η Διεθνή (Tranmael Νορβηγία, όπου η Γ.Σ.Ε. έγινε και τμήμα της Κόκκινης Συνδικαλιστικής Διεθνούς – Hoeglund Σουηδία στα 1925).

Στη Ελλάδα οι ίδιες οπορτουμιστικές τάσεις είδανε το φως στη σκηνή του εργατικού κινήματος (σωστότερα: στα παρασκήνιά του) με τις αρχαιομαρξιστικές μεταφράσεις του Λένιν στα χέρια. Φαινόμενο αδιαμφισβήτητο. Όλες οι στροφές του εργατικού κινήματος της τελευταίας οκταετίας που έφεραν ενίσχυση της αντίδρασης, της παθητικότητας και των υποχωρητικών τάσεων σε τμήματα του προλεταριάτου, συνδέονται και με μια πρόοδο του Αρχαιομαρξισμού. Η μεγαλύτερη «άνθηση» του Αρχαιομαρξισμού σημειώθηκε κατά την παγκαλική παρανομία μας. Τότε για πρώτη φορά οι σκοτεινές αρχαιομαρξιστικές ομάδες μπαίνουν μονομιάς στη σωματειακή κίνηση, θέτουν τις βάσεις μιας ιδιαίτερης

συνδικαλιστικής παράταξης, ταυτόχρονα με την υπεράσπιση στη Γ.Σ.Ε. των κίτρινων Καλομοιροστρατήδων. Παράλληλα, τη συστηματική τροφοδοσία του νέου ρεύματος είχε αναλάβει η ιδεολογική σύγχυση μέσα στο Κ.Κ.Ε., η εσωτερική πολιτική, οργανωτική και μορφωτική νέκρα του, ενισχυμένες ύστερα από την χονδροειδή γραφειοκρατική κατάπιξη κάθε γνώμης των μελών. Νεοκαταχτημένα προλεταριακά στοιχεία (και μερικά αδιαμόρφωτα παλιά) τ' αποσπούσαν οι περιστάσεις αυτές από το επαναστατικό κόμμα και τα έριχναν σε μια απεγνωσμένη αναζήτηση νέου «επαναστατικού» δρόμου που να ικανοποιούσε καλύτερα τις πολι-τικές τους ανάγκες τις γεννημένες από νεοξυπνημένη ταξική τους συνείδηση.

Ο αρχειομαρξισμός είναι ένα πρωτότυπο ελληνικό υποκατάστατο της σοσιαλδημοκρατίας σε μια περίοδο που το κομμουνιστικό κίνημα δεν έχει ακόμη φτάσει στην οριστική του ιδεολογική αποκρυστάλλωση.

Αυτόν τον εσώτερο χαρακτήρα του ο αρχειομαρξισμός τον διατήρησε από την πρώτη του γένεση μέχρι σήμερα μέσα από όλες τις αντιφατικότητες και τις αλλόκοτες πρωτεϊκές μεταμφιέσεις του (από την απολιτική «καθαρά μορφωτική» του 1923 μέχρι την τροτσκιστική του 1930).

Σε περίοδο που η εργατική τάξη διεξήγαγε τους μεγαλύτερους αγώνες της ενάντια στη μπουρζουαζία (απεργι-ακά κινήματα και συγκρούσεις από το 1923 κι ύστερα) και οι ριζικές ανατροπές στην πολιτική κατάσταση (κίνημα Γαργαλίδη, Πάγκαλος, επαναστατική ανατροπή του κλπ.) άνοιγαν στο επαναστατικό προλεταριάτο το πιο ευρύ πεδίο πολιτικής ανάπτυξης, ένας όμιλος από μικροαστούς διανοουμένους, παλιά του Κόμματος και της Νεολαίας, που θέλησαν να είναι άγνωστοι στην εργατική τάξη και δεν πήρανε μέρος σε κανέναν από τους τόσους αγώνες της, επωφελήθηκαν την ευκαιρία και εμάζεψαν έναν αριθμό από μικροαστικά λουμπενπρολεταριακά στοιχεία, μερικούς εμποροϋπαλλήλους και καθυστερημένους εργάτες. Εκαλλιέργησαν ανάμεσά τους όχι καμιά προλεταριακή ψυχολογία και πολιτική συνείδηση επαναστάτη, παρά ένα μικροαστικό κουτσομπολιό και

φανατικό μίσος ενάντια στα πρόσωπα του Κόμματος. Εκδώσανε βιβλία του Λένιν σε μεταφράσεις * και ιδρύσανε μυστικούς «κύκλους μορφωτικούς» όπου εδίδασκαν την «οικονομική εξέλιξη» με τρόπο μασονικό και νεφελώδη και χωρίς φυσικά κανένα μαρξιστικό περιεχόμενο. Έστειλαν φανατισμένους λουμπενπρολετάρους με φαλτσέτες και γκλόμπς για να ασκήσουν ατομική τρομοκρατία κατά επαναστατών εργατών οπαδών του Κόμματος συχνά σε στιγμές ακριβώς που οι σύντροφοι αυτοί αντιμετώπιζαν θαρραλέα τα όργανα της αντίδρασης. Κατασκευάσανε ένα μασονικό ιεραρχικό οργανωτικό σχηματισμό μορφής άγνωστης στη θεωρία του εργατικού κινήματος όλου του κόσμου – κι εχώρισαν τα μέλη τους σε κλειστές «ομάδες» και «συνεργεία» έτσι ώστε όχι μόνο η διοίκηση να μην εκλέγεται, όχι ο έλεγχος των μελών νάναι αδύνατος, αλλά ούτε να γνωρίζουν τα μέλη τους αρχηγούς των, όλη δε η οργάνωσή τους να διοικείται από έναν δύο μυστηριώδεις τύπους στην Αθήνα όπως η Μεγάλη Ανατολή της Μασονίας! Στα εργατικά σωματεία μέχρι πέρυσι ακολουθούσανε την εξωφρενική θεωρία της εξαθλίωσης («δεν χρειάζονται σωματεία γιατί θα εμπόδιζαν τη χειροτέρευση της θέσης των εργατών που μονάχη της οδηγεί στον κομμουνισμό!»). Τελευταίως επήραν ενεργό μέρος στα συνδικάτα, μα όχι να βοηθήσουνε την επαναστατική παράταξη στην κατάκτηση των εργατών υπέρ του Κομμουνισμού, παρά για να ιδρύσουν ξεχωριστά σωματεία (στη Θεσ/νίκη π.χ. τα «Συνεργαζόμενα») για να πολεμήσουν με την ατομική τρομοκρατία ιστορικές οργανώσεις του προλεταριάτου που αδιάφορα από τις σημερινές αδυναμίες τους, έχουνε 15 χρονών ένδοξους αγώνες στο ενεργητικό τους, όπως το Εργατικό Κέντρο Θεσσαλονίκης, ή για να εμποδίσουνε την οργάνωση των επαναστατών εργατών (απόπειρα διάλυσης του Ιδρυτικού Συνεδρίου της Ενωτικής Γενικής Συνομοσπονδίας) και στο τέλος να προσχωρήσουνε στην Κίτρινη Συνομοσπονδία. Ποτέ στα 8 χρόνια της «δράσης» τους δεν διατυπώσανε μια οποιαδήποτε για την πολιτική κατάσταση γνώμη, ούτε είπανε τι τους χωρίζει από το Κόμμα και σε ποιο σημείο εκτιμούν εκείνοι σωστότερα την κατάσταση και τα καθήκοντα των επαναστατών.

Να μια συνοπτική και σε χοντρές γραμμές εικόνα της αρχειομαρξιστικής οργάνωσης και «εργασίας» μέχρι χτες.

Η «περίοδος μορφώσεως, οργανώσεως και προπαγάνδας» της λικβινταριστικής πλατφόρμας, που την επέβαλε στο κόμμα η σοσιαλιστική δεξιά του, με τη Φεβρουαριανή Συνδιάσκεψη του 1922, στέκει απόλυτα πάνω στην ίδια πολιτική και ιδεολογική βάση με το σύνθημα το αρχειομαρξιστικό «Πρώτα μόρφωση κι ύστερα τ' άλλα». Και οι δύο κινήσεις εκδηλώνουν στο βάθος την ίδια τάση μέσα στο εργατικό μας κίνημα. Αν μπορούσαμε να διατυπώσουμε το πολιτικό πρόγραμμα του Αρχαιομαρξισμού μέχρι το Σεπτέμβρη του 1930, αυτό θα περιλάβαινε τρία μόνον άρθρα: 1) Μόρφωση και μόνο μόρφωση. 2) Πόλεμος κατά του Κ.Κ.Ε. με όλα τα μέσα. 3) Ύστερα, δηλαδή όταν θα «μορφωθούν» οι εργάτες (ή τα «στελέχη») και διαλύσουμε το Κ.Κ.Ε. θα ιδούμε τι θα κάνουμε. Δεν υπάρχει έως τότε μια (αριθμ. 1) πολιτική πράξη του Αρχαιομαρξισμού που να μας δίνει να υποπτευθούμε ένα τέταρτο άρθρο στο πολιτικό του πρόγραμμα.

Ούτε μπορούμε να βρούμε μέσα στην θετία αυτή έστω και μία μόνο πράξη συμμετοχής του αρχειομαρξισμού οποιασδήποτε στους τεραστίους εργατικούς αγώνες της εποχής ή την παραμικρή πράξη αλληλεγγύης του προς τα αθρόα τότε θύματα της αστικής αντίδρασης. Η από τα 1926 κι ύστερα συνδικαλιστική του εργασία είναι ολότελα συντεχνιακοοικονομιστική που συνοδεύεται από τη στερεότυπη διακήρυξη των αρχειομαρξιστών σωματειακών παραγόντων ότι είναι «καθαροί εργάτες και όχι κομμουνιστές ή σοσιαλιστές». Έπειτα θα ήταν πολύ μονόπλευρο να αποδώσουμε την ατομική τρομοκρατία, την ιντιβιντουαλιστική πολεμική κατά του Κόμματος και τη μέχρι το 1926 νιχιλιστική θεωρία της εξαθλίωσης, μόνον στις αναρχίζουσες τάσεις μιας κατηγορίας μικροαστικο-συντεχνιακών εργατών και λουμπενπρολεταρίων: τσαγκαράδες, οικοδόμοι, εμποροϋπάλληλοι, τραυματίες πολέμου (declasses) που υπερτέρησαν πάντα στη σύνθεση των αρχειομαρξιστικών ομάδων και που η πείρα των άλλων χωρών μας έδειξε πόσο τα στοιχεία αυτά δυσκολεύονται να υποταχτούν σε μια οργανωμένη κολλητιβιστική εργασία. Κοντά σ' αυτά, ο Αρχαιομαρξισμός ίσα-ίσα από την ίδια του τη φύση δε μπορούσε παρά να 'ναι ποτισμένος κυριώτατα από το άσπονδο μίσος στο επαναστατικό κόμμα, φαινόμενο κοινό σε όλες τις μικροαστικές πολιτικές τάσεις του εργατικού κινήματος που βήμα προς βήμα διεκδικούνε από τον κομμουνισμό την επιρροή πάνω στους εργάτες (σοσιαλδημοκρατία). Αυτό ακριβώς κάνει τον αρχειομαρξισμό τόσο συμπαθή στους παλιούς σοσιαλδημοκράτες ηγέτες του Κ.Κ.Ε. που τον θεωρούν ως την αληθινή «ιστορική αντιπολίτευση του Κ.Κ.Ε.» καθώς και στον κ. Γιαννιό που στη «Σοσιαλιστική Ζωή» έσπευσε να χαρακτηρίσει την «Πάλη των Τάξεων» ως το σοβαρότερο εργατικό φύλλο και να καλέσει στις γραμμές του «κόμματός» του τους «τίμιους» αρχειομαρξιστές εργάτες, αντίθετα με το μίσος που φανερώνουν όλοι οι έλληνες σοσιαλδημοκράτες προς την Αντιπολίτευση. Εξάλλου, η θεωρία της εξαθλίωσης στάθηκε στην πρώτη περίοδο του αρχειομαρξισμού μια απλή μανούβρα που σκέπαζε την ανικανότητά του να διεκδικήσει από την επαναστατική παράταξη την ηγεσία της επαγγελματικής πάλης σε ένα οποιοδήποτε κλάδο ή σωματείο. Ανάγκη πολιτικής αυτοσυντήρησης σε λίγο ανάγκασε τον Αρχαιομαρξισμό να εγκαταλείψει την αστεία εκείνη μανούβρα και την ακόμη αστειότερή της δικαιολόγηση.

Είναι στη ίδια τη φύση των οππορτουνιστικών τάσεων να παίρνουνε τις πιο ποικίλες μορφές και τα πιο ποικίλα προγράμματα ανάλογα με τις ιστορικές ιδιομορφίες της κάθε χώρας. Στη δική μας χώρα δεν μπόρεσαν να βρουν ένα οποιοδήποτε έδαφος παρά μόνον με

τον αρχειομαρξιστικό μανδύα.

Η δημόσια «τροτσκιστική» εμφάνιση του Αρχαιομαρξισμού στα τέλη του περασμένου χρόνου κάτω από την πίεση των εργατών της οργάνωσης αποκαμωμένων πια με το δετές πολυχρόνιο της «μόρφωσης», είναι μια τέλεια μασκαράτα, που όμοια με τούτην, αληθινά, ο σύντροφος Τρότσκι δε θα μπορούσε να περιμένει από άλλη χώρα, έξω από τη δική μας χώρα των «φαντασιοπλήκτων» * εμπορομεσιτών.

Αφού ο δημόσιος επιτέλους Αρχαιομαρξισμός διαπίστωσε στην πρώτη του προγραμματική διακήρυξη («Πάλη των Τάξεων», 1 φυλ. σ. 1), μαζί με την ανάπτυξη της πορνείας και της ανηθικότητας, και μια «ορμητική ανάπτυξη του βιομηχανικού ελληνικού καπιταλισμού ύστερα από την σταθεροποίηση» σε πείσμα των αντιθέτων κρισίμων γεγονότων πανθομολογημένων και από τους αστούς, έρχεται ύστερα με τον πιο κατηγορηματικό τρόπο και με ναρκίσεια αυταρέσκεια να επισφραγίσει όλη την άθλια δετή ιστορία του χωρίς ούτε κατά κεραιά να την αναιρεί ούτε στα πιο επαισχυντά της σημεία:

«Η οργάνωσή μας αναπτυχθείσα μέσα σε μια δεκαετία, με τις προσπάθειες και τις θυσίες χιλιάδων αγωνι-στών αποτελεί σήμερα τη μόνη εγγύηση για την καθοδήγηση της εργατικής τάξης στον αγώνα της για την τελική της απελευθέρωση», («Πάλη των Τάξεων» Νο 4 σελ. 1).

«Η οργάνωσή μας με την ιστορία του διαρκούς συστηματικού και συνεπούς αγώνος τον οποίο σήμερα διε-ξάγει σε όλα τα επίπεδα...» («Εργατικό Βήμα» Θεσ/νίκης, 2 φυλ., σ. 1).

Για την συστηματικώς ασκηθείσα ατομική τρομοκρατία κατά του Κόμματος, για τη διάλυση του Ιδρυτικού συνεδρίου της επαναστατικής Γεν. Συνομοσπονδίας, για τις επιδρομές ενάντια σε συνελεύσεις επαναστατικών σωματείων και τις αιματηρές επιδρομές στο Εργατικό Κέντρο Θεσ/νίκης το 1928 και 1929, ο «τροτσκιστικός» αρχειομαρξισμός έχει μόνον τούτη την αυτοκριτική να κάμει:

«Δεν είμαστε πατσιφιστές και πολλές φορές αναγκαστήκαμε ν' απαντήσουμε με τη βία στις αισχρές συκοφα-ντίες... Ποτέ όμως η βία δεν ξεπέρασε ένα γερό ξυλοκόπημα» («Πάλη των Τάξεων», 4 φυλ., σ. 2).

«Επειδή... σύντροφοι... αναγκάστηκαν ν' αντιμετωπίσουν με το ξύλο ορισμένους κακοήθεις κι άχρηστους στο κίνημα τύπους... αυτό δεν σημαίνει ότι έχει ως αρχήν της την ατομική τρομοκρατία» (2 φυλ., σ. 2).

Επίσημα πια εδώ διακηρύσσει ο Αρχαιομαρξισμός ότι την περιορισμένη ως τώρα «εργασία» του θα τη συνε-χίσει «σε όλα τα επίπεδα», μη έχοντας βέβαια για αρχή του την ατομική τρομοκρατία γενικά (που κανένας δεν μπορεί να του αποδώσει σοβαρά μια τέτοια κατηγορία, αφού ούτε μια τρομοκρατική πράξη κατά αστού ή οργάνου της αστικής εξουσίας έχει διαπράξει), αλλά έχοντας πάντα για βασική αρχή την ατομική τρομοκρατία ενάντια στους επαναστάτες εργάτες και την ομαδική τρομοκρατία ενάντια στις επαναστατικές οργανώσεις του προλεταριάτου. Ταυτόχρονα συνεχίζει και στο συνδικαλιστικό την παλιά του γραμμή με τη δημιουργία αιρετικών αρχαιο-μαρξιστικών σωματείων, με την προσχώρησή τους στην Κίτρινη Γεν. Συνομοσπονδία, στο Πανεργατικό της Θεσ/νίκης (του τελευταίου η διοικητική κλίμακα από φόβο μη χάσει τη διοίκηση δεν δέχθηκε την προσχώρηση των «Συνεργαζομένων» αρχαιομαρξιστικών σωματείων).

Όταν μέχρι το 4ο Παγκόσμιο Συνέδριο της Κομμουνιστικής Διεθνούς ο σ. Τρότσκι μαζί με τον Λένιν διεύθυναν την πάλη του Διεθνούς προλεταριάτου, όταν από το 1923 κι έπειτα η υπό τον σ. Τρότσκι Αριστερή Αντιπολίτευση αγωνιζότανε ενάντια στην ολέθρια γραμμή των επιγόνων, όταν ακόμη ο αντιπολιτευτικός αγώνας μέσα στη Κ. Δ. έπαιρνε διεθνή επέκταση, όλον αυτόν τον καιρό ο αρχαιομαρξισμός αγνοούσε ολότελα και Κ. Δ. και Αντιπολίτευση και Τρότσκι και δεν αισθάνθηκε ποτέ την ανάγκη να υποβάλει στην κρίση της Διεθνούς κι ύστερα της Αντιπολίτευσης τις «διαφωνίες» του με το Κ.Κ.Ε. πάνω στην καλύτερη «καθοδήγηση της εργατικής τάξης στον αγώνα για την τελική της απελευθέρωση». Τις μυστικές μορφωτικές μεταφράσεις του Λένιν τις διαδέχεται ως έμβλημα του αρχαιομαρξισμού ο δημόσιος «τροτσκισμός» από τότε που ο Τρότσκι βρίσκεται πια έξω από την οργάνωση της Διεθνούς πολέμιος της Διοίκησής της και οι εργάτες της αρχαιομαρξιστικής οργάνωσης αποκάμανε με το «μορφωτικό» πολυχρόνιο των συνεχών 8 ετών και ζητούνε μια δημόσια εμφάνιση σύμφωνη στη φόρμα της με την κομμουνιστική φρασεολογία που σκέπαζε σ' όλο αυτό το διάστημα τη μη κομμουνιστική πράξη του αρχαιο-μαρξισμού. Αν ο Τρότσκι βρισκότανε σήμερα επικεφαλής της Κ.Δ. και την Διεθνή Κομμουνιστική Αντιπολίτευση έξω από την Κ.Δ. την είχε οργανώσει η γερμανική δεξιά (Μπράντλερ, Ταλχάϊμερ), ο Αρχαιομαρξισμός θα ύψωνε δημόσια την μπραντλεριανή σημαία. Και τότε θα είχε βρει, πραγματικά τη γνήσιά του έκφραση. Ο Μπράντλερ όμως αποτελεί μια μικρή εθνική τάση και το διεθνές του κύρος είναι πολύ μικρό για να σκεπάσει τις πολύ μεγάλες ασχήμιες του Αρχαιομαρξισμού. Γι' αυτό και ο αρχαιομαρξιστής μας γάιδαρος χρειάζεται την αριστερή λεοντή της Διεθνούς Αντιπολίτευσης για να συνεχίσει στις σημερινές συνθήκες το παλιό του πολιτικό λαθρεμπόριο

Ο Αρχαιομαρξισμός είναι αναπόσπαστα συνδεδεμένος με τη μικροαστική «ηθική» αγανάκτηση για τις αρνητι-κές πλευρές του Κόμματος που συχνά τις εξατομικεύει καταντώντας σε προσωπικές ραδιουργίες και διαβολές. Αλλά είναι ακατανόητος δίχως την ιδιαίτερή του μασονική οργανωτική μορφή. Η οργάνωση αυτή θυμίζει πολύ τις μυστικές συνωμοτικές αιρέσεις των Καρμπονάρι και των Φιλικών. Ομάδες, πυρήνες, υποπυρήνες, συνεργεία, κλιμακωτά, με μέλη που δεν γνωρίζουν άλλον έξω από τον ομαδάρχη τους, διορισμένον από τα άνω, κανένας έλεγχος της βάσης, κανένα αντιπροσωπευτικό σώμα, μυστικοπάθεια και ιεραρχία κλειστών κύκλων Τεκτονικής Στοάς: το γραφειοκρατικό σύστημα στην πιο αστεία του υπερβολή. Δεν υπάρχει παράδοση άλλη που οι αρχηγοί του να αγωνίζονται σήμερα για να τη διατηρήσουν με τόσο λυσσασμένο πείσμα όσο τον γραφειοκρατικό μασονικό αυτό τύπο της οργάνωσης (βλέπε τα πύρινα συμβολικομυστικιστικά άρθρα του οργάνου των κατά των «φραξι-ονιστών» που τόλμησαν να ζητήσουν οργανωτικό δημοκρατισμό). Όποιος γνωρίζει έστω και λίγο τους τεράστιους αγώνες που διεξήγαγε ο Τρότσκι και η Αριστερή Αντιπολίτευση στο Ρωσικό Κ.Κ. και στην Κομμουνιστική Διεθνή για την ενδοκομματική δημοκρατία* και τον φαυλοκρατικό αληθινά τρόπο με τον οποίο η Αντιπολίτευση καταδικάστηκε από το Στάλιν για το «φραξιονισμό» της, αυτός μπορεί να καταλάβει πόσο γελοίοι αρλεκίνοι είναι οι αρχηγοί του αρχαιομαρξισμού ντυμένοι την τροτσικιστική τους αμφίεση. Ο συνωμοτικός και αυστηρά ιεραρχικός τύπος οργάνωσης προσιδίασε στις αστικές επαναστατικές αιρέσεις του 18ου και 19ου αιώνα και σήμερα επιβίωσε στις Στοές των Ελεύθερων Τεκτόνων. Οργανώσεις αστικές που διατηρήσανε αυτόν τον τύπο στα μετεπαναστατικά στάδια της αστικής τάξης είναι καθαρά αντιδραστικές οργανώσεις (βλ. άρθρο του Λ. Τρότσκι «Μασωνία και Κομμουνισμός στην Imprekor»). Οι πολιτικές οργανώσεις της εργατικής τάξης αντίθετα, διακρίθηκαν πάντοτε για τη δημοκρατική τους συγκρότηση και η αναγκαία σύσφιξη των συγκεντρωτικών τους δεσμών σε περίοδο πα-ρανομίας δεν καταργεί καθόλου τη δυνατότητα του ελέγχου της βάσης και την εκλογικότητα των υπεύθυνων ορ-γάνων. Η πνευματική μυστικότητα και η γραφειοκρατική ιεραρχία του αρχαιομαρξισμού ποτέ ως τώρα δε δικαιο-λογήθηκε από παράνομες συνθήκες ύπαρξης και εργασίας του (παράνομη ύπαρξη δεν είχε ποτέ ο Αρχαιομαρξισμός, αντίθετα απόλυτη ελευθερία απόλαυσε πάντα από την αστυνομία, ενώ εξάλλου παράνομη δράση εσημείωσε πάντα μόνον κατά τον κομμουνιστών, ποτέ κατά της αστικής εξουσίας). Αυτά είναι από το 'να μέρος μικροαστικά φαινόμενα που εξασφαλίζουν την άνανδρη απόκρυψη των αρχηγών και το ανεύθυνό τους, και από τ' άλλο

φαινόμενα καθαρώς αντιδραστικά γιατί δημιουργούν αδιαπέραστους φραγμούς στην ανάπτυξη της προλεταριακής συνείδησης των μελών με την πάλη των ιδεών και την πολύπλευρη διαφώτιση των προβλημάτων του κινήματος. Το φαινόμενο της αυτοπαρανομοποίησης μερικών ηγετών και της μηχανικής γραφειοκρατικής συγκέντρωσης παρουσιάστηκε και μέσα στο κόμμα με τη σταλινική φράξια. Κι ήταν πολύ σωστή η διαπίστωση που έκαμε στα 1927 η πρώτη αντιπολιτευτική ομάδα του Κόμματος ότι «αρκετός αρχαιομαρξισμός υπάρχει και μέσα στο Κόμμα».

Επιτέλους σε αστειότητα δεν υπολείπεται κατά τίποτε από τον αρχαιομαρξιστικό «τροτσκισμό» η δικαιολογία της αντικομματικής στάσης του αρχαιομαρξισμού, δηλαδή η κομμαστική διακήρυξη ότι ο αρχαιομαρξισμός έχει ήδη καταικήσει το Κόμμα και κατακτήσει την μεγαλύτερη επιρροή πάνω στο προλεταριάτο. Είναι γνωστό πως η υπεροχή αυτή εκδηλώθηκε τελευταία με τους ψήφους του αρχαιομαρξιστή υποψηφίου δημάρχου Θεσσαλονίκης που με βία έφτασαν το 1/10 των κομματικών ψήφων!* Πολύ σωστά ένας παλιός φίλος του «Σπάρτακου» θα ονομάτιζε τους αρχαιομαρξιστές Δον-Κιχώτες που παίζουνε σαιξπήριους ρόλους!

Γίνεται φανερό από τα παραπάνω πως η διαπίστωση που κάνει για τον αρχαιομαρξισμό, η σταλινική ομάδα – και που σε μεγάλο βαθμό τη συμμερίζονται πολλοί αντιπολιτευόμενοι σύντροφοι – ότι αποτελεί μια «αστυνομική» (Σιάντος) ή «φασιστική» οργάνωση («αρχαιοφασισμός») είναι εσφαλμένη. Την ουσία του αρχαιομαρξισμού δε θα μας την αποκαλύψει το μηχανικό αντίκρουσμα ορισμένων τρομοκρατικών ή και χαφιεδικών ακόμη ενεργειών διαφόρων αρχαιομαρξιστών. Σε ένα τέτοιο συλλογισμό με το δικίο τους οι εχθροί του Κόμματος θα μπορούσαν να μας απαντήσουν δείχνοντάς μας πολλές αδιαμφισβήτητες τρομοκρατικές πράξεις μελών και οπαδών του Κόμματος και τον όχι ασήμαντο αριθμό των βοηθών της μυστικής αστυνομίας πρώην μελών – και υπευθύνων μάλιστα κάποτε – του Κόμματος. Και όσο σφαλερό είναι να μην κάνουμε διάκριση των σοσιαλδημοκρατών και ρεφορμιστών από τους φασίστες για να καθορίσουμε αντίστοιχα την ταχτική μας απέναντι στους δύο αυτούς εχθρούς του επαναστατικού κινήματος («σοσιαλφασισμός!»), άλλο τόσο σφαλερό θα είναι να μιλούμε για «αρχαιοφασισμό».

«Μπορούμε να πούμε ότι η σοσιαλδημοκρατία είναι η αριστερά πτέρυγα της αστικής κοινωνίας. Ο ορισμός τούτος θα είναι εντελώς σωστός, υπό τον όρο όμως μόνο να μην τον εννοούμε με τρόπο απλοϊκό: Δεν πρέπει να λησμονούμε ότι η σοσιαλδημοκρατία... είναι υποχρεωμένη να λογαριάζει ως ένα ορισμένο σημείο όχι μόνο τη θέληση του πάτρωνά της, μα και τα συμφέροντα του προλεταριακού της εντολέα τον οποίο εξαπατά. Θα ήταν όμως παραλογισμός να ορίσουμε τη σοσιαλδημοκρατία ως «μετριοπαθή πτέρυγα του φασισμού». Γιατί τότε, πού τοποθετείται μέσα σε όλα αυτά η αστική κοινωνία; Για να προσανατολιστούμε, έστω και κατά ένα στοιχειώδη τρόπο, στην πολιτική δεν πρέπει να τα μαζεύουμε όλα σ' ένα σωρό, αλλά να διακρίνουμε ότι η σοσιαλδημοκρατία και ο φασισμός αποτελούν τους πόλους του αστικού μετώπου (ενωμένους τη στιγμή του κινδύνου μα ωστόσο πάντα πόλους). Είναι ανάγκη να επιμείνουμε πάνω σ' αυτό σήμερα, ύστερα από τις εκλογές του Μαΐου 1928 όπου ο μεν φασισμός έπεσε, ανέβηκε δε η σοσιαλδημοκρατία, στην οποία μάλιστα το Κομμουνιστικό Κόμμα επρότεινε να κάνουν ενιαίο μέτωπο;» (L. Trotsky, L' Internationale Communiste apres Lenine, Paris, 1930, p. 207 – 208). Σφάλμα όμως ακόμη θα ήταν από θεωρητική άποψη και σφαλερή η τακτική που θ' απέρρευε από ένα τέτοιο σφάλμα, αν θεωρούσαμε τον Αρχαιομαρξισμό σαν μια καθαρή ευρωπαϊκή σοσιαλδημοκρατία.

Ο Αρχαιομαρξισμός είναι ένα πρωτότυπο ελληνικό υποκατάστατο της Σοσιαλδημοκρατίας σε μια περίοδο που το κομμουνιστικό κίνημα δεν έχει ακόμα φτάσει στην οριστική του ιδεολογική αποκρυστάλλωση. Είναι δηλαδή ένα ρεύμα που ζητεί να τραβήξει την εργατική τάξη μακριά από τον επαναστατικό δρόμο προς τον οπορ-τουνισμό, μα έχει την ικανότητα με την εξωτερική «κομμουνιστική» του εμφάνιση να τραβά προς το μέρος του εργάτες και οπαδούς του Κόμματος με επαναστατική διάθεση, αλλά με ιδεολογική σύγχυση, που είναι συνέπεια των σφαλμάτων και εσωτερικών ελλείψεων του Κόμματος και του αδιαμόρφωτου ακόμα μέσα στο Κόμμα πολιτι-κού στερεώματος.

Από το γεγονός αυτό πηγάζει η παρδαλή σύνθεση της αρχαιομαρξιστικής οργάνωσης, οι πολλαπλές αντιφάσεις της και οι δυσκολίες στον καθορισμό μιας σωστής ταχτικής των κομμουνιστών απέναντί της, δυσκολίες που κατά τη γνώμη μου δεν έχουν υπερνικηθεί ακόμη ούτε μέσα στο «Σπάρτακο».

Το πρόβλημα της ταχτικής απέναντι στον Αρχαιομαρξισμό είναι για την Αντιπολίτευση πολύ σοβαρότερο παρά για το Κόμμα. Αν ο Αρχαιομαρξισμός, σαν επικίνδυνος αντίπαλος και σταθερό εμπόδιο στην επαναστατική συνειδητοποίηση των ελλήνων εργατών μπορεί να κατανικηθεί, η κατανίκησή του θα προέλθει μόνο από μια μαρ-ξιστική Αντιπολίτευση του Κ.Κ.Ε. Ποτέ από την σταλινική γραφειοκρατία. Αυτή να τον τροφοδοτεί μόνο είναι ικανή με ολόένα καινούργιους οπαδούς.

Θεσσαλονίκη, 10-1-1931

«ΣΠΑΡΤΑΚΟΣ» φύλλο 7, Γενάρης 1931

ΑΡΧΕΙΟΜΑΡΞΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΗ ΑΝΤΙΠΟΛΙΤΕΥΣΗ

Από την προηγούμενη ανάλυση βγαίνει το συμπέρασμα πως ο αρχαιομαρξισμός, και ιστορικά και ιδεολογικά και πολιτικά, βρίσκεται σε ασυμφιλίωτη έχθρα προς τον κομμουνισμό, κι αυτό παρόλη την εξωτερική κομμουνιστική του εμφάνιση. Η τέτοια εμφάνισή του απλώς και μόνο τον κάνει πιο επικίνδυνο εμπόδιο για τον κομμουνισμό, με τη σύγχυση που σκορπά ανάμεσα στα στοιχεία του προλεταριάτου που βρίσκονται στην πορεία της επαναστατικοποίησής τους.

Πάλι ιδεολογική ενάντια στον αρχαιομαρξισμό, αλύπητο ξεσκέπασμα της αληθινής του

αντικομμουνιστικής – οπορτουνιστικής ουσίας, είναι ένα καθήκον για τους κομμουνιστές στη χώρα μας. Σκοπός μιας τέτοιας πάλης δεν μπορεί να είναι άλλος από εκείνον που έχει η πάλη κατά της Σοσιαλδημοκρατίας στην Ευρώπη: διάλυση της αντίπαλης οργάνωσης, κατάχτηση των εργατών της υπέρ του κομμουνισμού. Διόρθωση, εσωτερική μεταρρύθμιση του αρχαιομαρξισμού, μετατροπή του σε μια κομμουνιστική οργάνωση και συγχώνευσή της με το Κόμμα – είναι τετραγωνισμός του κύκλου. Παρόμοια όπως και απέναντι στη Σοσιαλδημοκρατία, οι κομμουνιστές μπορούν και οφείλουν να κατακτήσουν όχι την αρχαιομαρξιστική οργάνωση υπέρ του Κομμουνισμού, παρά τους εργάτες που αυτή παραπλανά.

Ο αρχαιομαρξισμός σαν οργανωτικό συγκρότημα μιας ιεραρχίας ορισμένων «στελεχών», σαν «πνεύμα εργασίας», κατά την έκφραση του αρχηγού του, σαν σύνολο ψυχολογικών και ιδεολογικών τάσεων ούτε άλλαξε, ούτε μπορεί να αλλάξει προς τα αριστερότερα. Μπορεί να υποστεί πολλές διαφοροποιήσεις, κάτω από τις επιδράσεις των μεταβαλλόμενων συνθηκών που τον καθορίζουν, αλλά όχι προς τα αριστερά, προς τον κομμουνισμό. Γιατί η φύση του και η γένεσή του κι ο λόγος της ύπαρξής του τον τοποθετούνε όχι απλώς έξω από τον κομμουνισμό μα και εναντίον του.

Ο αρχαιομαρξισμός θα υφίσταται δίπλα στο Κ.Κ.Ε. όσο καιρό θα διατηρούνται οι αντικειμενικές και υποκειμενικές συνθήκες που, όπως εξηγήθηκε πιο πάνω, τον εγέννησαν.

Γι' αυτό πιστεύουμε πως και οι διάφορες τάσεις των σχισματικών αρχαιομαρξιστών («φραξιονιστές εν γένει) που άρχισαν κιόλας λίγους μήνες πριν από τη δημόσια εμφάνιση του Αρχαιομαρξισμού να διεκδικούνε μια εσωτερική δημοκρατία στο Αρχείο και «διόρθωση της γραμμής του απέναντι στο Κόμμα, για να γίνει έτσι το Αρχείο μια αληθινή Αριστερή Αντιπολίτευση του Κ.Κ.Ε.» – είναι καταδικασμένες να ναυαγήσουνε. Τις τάσεις αυτές τις εκδηλώνουνε είτε απλώς δυσανεστήμενα αρχαιομαρξιστικά στελέχη διεφθαρμένα όπως και οι άνθρωποι του «αππαράτ», είτε προλετάριοι που μόλις τώρα άρχισαν να ξεμακραίνουν από τα νεφελώματα του αρχαιομαρξιστικού μυστικισμού.

Το ίδιο ναυάγιο περιμένει δίχως άλλο και τις προσπάθειες του Διεθνούς Γραφείου της Αριστερής Αντιπολίτευσης να κάνει την αρχαιομαρξιστική οργάνωση κομμουνιστική και μάλιστα αντιπολιτευτική. Οι τέτοιες προσπάθειες φαίνονται καθαρά στο γράμμα του Διεθνούς Γραφείου προς την οργάνωση των Αρχαιομαρξιστών το δημοσιευμένο στο δεύτερο φύλλο του εσωτερικού Δελτίου της Διεθνούς Αντιπολίτευσης της (Αριστεράς).

Το πείραμα αυτό του Διεθνούς Γραφείου, εκτός από τον καιροσκοπικό χαρακτήρα του, πρέπει να το πούμε καθαρά ότι δεν στηρίζεται σε άγνοια των πραγμάτων των ελληνικών, παρά πηγάζει από μια απόλυτα εσφαλμένη εκτίμησή τους. Το αποτέλεσμα της σημερινής θέσης του Διεθνούς Γραφείου είναι τριπλό: Πρώτα, σκορπίζει μια πρωτοφανή σύγχυση γύρω από τα προβλήματα του επαναστατικού κινήματος της χώρας μας που μόλις πρόσφατα η Αντιπολίτευση του Κ.Κ.Ε. είχε αρχίσει να τα διαφωτίζει χρησιμοποιώντας διαλεχτικά μέσα στις εθνικές συνθήκες τις απόψεις και την επαναστατική μαρξιστική μέθοδο της ρωσικής και διεθνούς αριστεράς. Ύστερα, στερεώνει στις αρχειομαρξιστικές αυταπάτες πολλούς προλετάρους που βρίσκονταν στις απαρχές του ορθού επαναστατικού προσανατολισμού τους, δηλαδή προς τον κομμουνισμό και το κόμμα. Τέλος, δυσφημεί την ιδέα της Αριστερής Αντιπολίτευσης μέσα στη συνείδηση των εργατών του Κόμματος που την αντιπολίτευση την ταυτίζουνε πια τώρα με τη γνώριμή τους αντικομμουνιστική τάση του αρχειομαρξισμού.

Αν όμως στην κατ' αρχήν θέση μας απέναντι στον αρχειομαρξισμό ο «Σπάρτακος» ομόθυμα εχάραξε μια σωστή γραμμή αποκρούοντας την πρόταση του Διεθνούς Γραφείου για συγχώνευση με τους αρχειομαρξιστές και συνεχίζοντας την καταπολέμηση της αρχειομαρξιστικής τάσης, αντίθετα στο ζήτημα της ταχτικής απέναντι στον αρχειομαρξισμό επικρατήσανε ανάμεσα μας αντιλήψεις πολύ σφαλερές που δε διαφέρουνε καθόλου από τις αντιλήψεις της σταλινικής γραφειοκρατίας του Κόμματος.

Πραγματικά, η πραχτική των περισσοτέρων μελών και οπαδών του «Σπάρτακου», παρ' όλες τις διακηρύξεις μας ότι η πάλη κατά του αρχειομαρξισμού πρέπει να γίνει πάνω στο ιδεολογικό πεδίο και με διαφωτισμό των παρασυρμένων, καταλήγει στο να δημιουργεί ένα σινικό τείχος ανάμεσα σ' εμάς και στους αρχειομαρξιστές εργάτες και αντί να τους αποσπά από την αντίπαλη οργάνωση τους προσκολλά σ' αυτή σφιχτότερα.

Συχνότερα η εργασία μας στο πεδίο αυτό της κατάκτησης αρχειομαρξιστών εργατών θεωρείται ματαιοπονία. Μεταξύ μας καλλιεργείται και γίνεται από πολλούς δεκτή η ιδέα πως οι αρχειομαρξιστές εργάτες είναι πιο επικίνδυνοι κι από τους κίτρινους και βρίσκονται πιο μακριά μας κι από τους ταξικά ασυνείδητους (λ.χ. σαν τους φασίστες όπως θα έλεγαν οι σταλινικοί), ότι πρέπει να δημιουργήσουμε ένα ειδικό καθαρτήριο και να καθορίσουμε ιδιαίτερη πολυχρόνια δοκιμασία για τους στρατολογούμενους από τον αρχειομαρξισμό οπαδούς μας, ότι πρέπει με επιμέλεια να προφυλάξουμε τις επαναστατικές οργανώσεις μας –και τις επαγγελματικές- από την είσοδο των αρχειομαρξιστών που απειλούνε να τις κατακτήσουν και να μη δεχτούμε τη συγχώνευση των επαναστατικών με τα αρχειομαρξιστικά συνδικάτα όταν τα μέλη των δεύτερων είναι περισσότερα κ.τλ.

Οι αντιλήψεις αυτές είναι συνέπεια από μια ελαττωματική εκτίμηση για τις ιδιομορφίες που έχει ο αρχειομαρξισμός σαν υποκατάστατο μιας ελληνικής Σοσιαλδημοκρατίας. Ξεχνιέται δηλαδή ολότελα το γεγονός ότι ένα μεγάλο μέρος από τους εργάτες οπαδούς του αρχειομαρξισμού και ασφαλώς οι περισσότεροι από τους συνδικαλισμένους μέσα σε αρχειομαρξιστικά σωματεία εργάτες και τους οπαδούς της αρχειομαρξιστικής συνδικαλιστικής παράταξης είναι προλετάριοι που έχουνε μια επαναστατική προδιάθεση, μα που πιστεύουν το Αρχείο για τη μόνη αληθινή κομμουνιστική οργάνωση και αρκετοί απ' αυτούς είναι έτοιμοι να θυσιάσουνε γι' αυτήν στο όνομα του Κομμουνισμού. (Και πραγματικά τον τελευταίο καιρό δεν λείπουνε και τέτοια θύματα). Όλοι αυτοί οι εργάτες βρίσκονται πολύ πιο κοντά και στον Κομμουνισμό και στο Κόμμα –ας τους είπαν να το πολεμάνε- από τους λοιπούς εργάτες που έχει να κατακτήσει ο Κομμουνισμός. Ακόμη κι από τους κοινούς σοσιαλδημοκράτες εργάτες στην Ευρώπη – μολονότι και εκείνοι μιας οπορτουνιστικής πολιτικής οργάνωσης οπαδοί είναι στην Ελλάδα. Και μάλιστα πρέπει από τους πρώτους να κατακτηθούνε αυτοί από τον Κομμουνισμό, γιατί η κατάταξή τους κάτω από την ψευτοεπαναστατική σημαία του Αρχειομαρξισμού σκορπίζει σύγχυση και εμποδίζει ως ένα βαθμό την επαναστατική συνειδητοποίηση των άλλων έξω από τον ταξικό αγώνα εργατών.

Δεν υπάρχει άλλο μέσο αποτελεσματικότερο για την εκμηδένιση του Αρχειομαρξισμού από την από-σπταση των πιο πάνω οπαδών του.

Και δεν υπάρχει μεγαλύτερη ενίσχυση στον Αρχειομαρξισμό από το συνταυτισμό που και οι σταλινικοί και οι περισσότεροι φίλοι του «Σπάρτακου» από κοινού κάνουν των υγιών παραπλανημένων προλετάρων με την αρχειομαρξιστική διεφθαρμένη γραφειοκρατία.

Ο συνταυτισμός αυτός είναι ανάμεσά μας λείψανο από την παλιά κομματική παράδοση που κάθε αρχειομαρξιστή εργάτη τον είχε κάνει βαθύτατα μισητό πρόσωπο, που ενάντια σ' αυτό

επιτρεπότανε όλα τα μέσα, όσα και ο αρχειομαρξισμός χρησιμοποιούσε ενάντια στο Κόμμα.

Μα είναι απολύτως αδύνατος κι ο πιο στοιχειώδης προσανατολισμός στο ζήτημα του Αρχαιομαρξισμού, αν δεν εγκαταλείψουμε οριστικά και ειλικρινά την ολέθρια αυτή παράδοση, που οδήγησε σε τόσους εξωφρενισμούς και καθόλου δεν τον εξασθένησε.

Θεσσαλονίκη, 20-2-1931

Π. ΠΟΥΛΙΟΠΟΥΛΟΣ

«ΣΠΑΡΤΑΚΟΣ» φύλλο 8-9,

Φλεβάρης – Μάρτης 1931

ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΑΡΧΕΙΟΜΑΡΞΙΣΜΟΣ του Π.Π.

Συντάχθηκε απο τον/την Ergatiki Dimokratia

Δευτέρα, 05 Ιανουάριος 2015 16:49 - Τελευταία Ενημέρωση Δευτέρα, 05 Ιανουάριος 2015 17:35
